

sagde: Jeg ønske, at nedlægge mit Hverv som Sygehuslæge ved Sygehuset i Sakskøbing, thi jeg vil ikke staa under Inspektøren for Sindssygeanstalten, hvis vrangre Begreber om Sygepleje jeg kender. Som Svar paa dette var det, at en af Inspektørens Venner stod op og sagde: Det er godt, at Distriktslæge Langhoff nedlægger sit Hverv, da vi ellers maatte have afskediget ham, idet han har vist sig i støjende Selskab om Søndagen o. s. v. — Det maa altsaa tages i Betragtning, hvorledes denne Udtalelse fremkommer.

Hvad skete saa i denne Anledning fra Sundhedsstyrelsens Formands Side? Saa blev Læge Langhoff indkaldt af Sundhedsstyrelsen, der ønskede, at han skulde give Oplysning om dette Forhold. Langhoff oplyste saa, at han til daglig Brug saa at sige aldrig nød Spiritus, og at han ikke havde nogen som helst Trang til at nyde Spiritus, og han oplyste tillige for os, at han meget daarligt kunde taale Spiritus, og derfor var det meget muligt, at han ved nogle Lejligheder havde vist en noget uheldig Opførsel og maaske givet nogen Anledning til Kritik. Saa rettede vi fra Sundhedsstyrelsens Side en Henstilling til Læge Langhoff, og det er den Paamindelse, den højtærede Justitsminister taler om, idet han siger, at altsaa maatte Sundhedsstyrelsen vide, at Langhoff var drikfældig, siden de havde givet ham en Paamindelse. Hvori bestod nu denne Paamindelse? Den bestod i, at Sundhedsstyrelsens Formand sagde til Langhoff: „Ja, det maa De naturligvis passe paa ikke at gøre i Fremtiden, for De har mange Fjender, og De maa ikke give Deres Fjender Anledning til Kritik.“ Hertil svarede Læge Langhoff: „Det skal jeg selvfølgelig gøre“, og, saa vidt jeg ved, har Langhoff siden den Dag været Afholdsmand. Vi gjorde en Ting til, vi indkaldte Læge Langhoffs højeste stedlige foresatte, Fysikus Hansen i Nysted, der ikke alene som hans højeste stedlige foresatte maatte vide særlig god Besked om hans Forhold, men som tillige som boende i Langhoffs Distrikt kendte ham meget nøje personligt. Hvad sagde nu Fysikus Hansen om Langhoff? Han refererede det, der havde staaet i Bladene om Langhoffs Drikfældighed. Andet kendte han ikke til det. Han sagde, at Langhoff var den dygtigste Embedslæge i hans Distrikt, og udtalte sig meget rosende om ham og sagde, at disse Rygter sikkert ikke vare andet end Sladder, og hvis jeg ikke tager meget fejl, sagde han endogsaa, at det var ikke andet

end ondsindet Sladder. Paa dette Grundlag stod altsaa Sagen.

Den tredje Meddelelse, Dr. Muus fik om Læge Langhoffs Drikfældighed, fik han af Hofjægermester Brun under en Rejse. Den Meddelelse lagde han selvfølgelig ikke megen Vægt paa. Thi denne Meddelelse kom, efter at denne Undersøgelse havde fundet Sted af Sundhedsstyrelsen. Der var derfor ingen Grund til, da det refererede sig til den samme Sag, at lægge megen Vægt paa det. Men hvad siger Hofjægermester Brun som Vidne? Herom hedder det i Forhøret: „Vidnet har ingen Sinde selv set Langhoff paavirket af Spiritus, men han har sin Kundskab fra Udtalelser, der fra forskellige Sider og Personer, om hvis Paalidelighed han ingen Tvivl nærede, ere fremkomne, og paa Anledning nævner han Inspektøren og Direktionsmedlemmerne paa Anstalten samt et Amtraadsmedlem her tæt ved Byen“. Endvidere forklarer han om sit Kendskab til Langhoff: „Vidnet, der i 3 Aar har siddet i Direktionen, har kun to Gange truffet sammen med Langhoff under disse Konferencer, og han tror ikke, Langhoff offere har været tilsagt.“ Altsaa den Mand, som ikke betænker sig paa at stemple Langhoff som drikfældig, har aldrig set noget, han har det kun af Rygter, og han har kun to Gange i sit Liv været sammen med Langhoff. Skulde nu Dr. Muus have lagt Vægt paa denne Meddelelse? Jeg synes, at disse to Direktionsmedlemmer have handlet fuldkommen uforsvarligt, thi hvis de mente, at deres undergivne, Distriktslæge Langhoff havde gjort sig skyldig i Drikfældighed, burde de have paataalt det overfor ham selv, og det er ingen Sinde sket, de have aldrig med et eneste Ord antydnet overfor Distriktslæge Langhoff, at de fandt, at der var noget at udsætte paa ham. Kan man virkelig som Direktionsmedlem paa en saadan Anstalt rette en Klage bag en Mands Ryg til hans foresatte? Jeg synes, at det er malhonnet at gøre den Slags Ting, jeg synes ikke, at det kan betegnes paa anden Maade.

Saa skete det, at paa en tilfældig Ekskursion til Nakkebølle Sanatorium, som nogle af Sundhedsstyrelsens Medlemmer deltog i, og hvor daværende Justitsminister Zahle og Departementschef Friis vare med, kom denne Sag paa Tale, og der satte Dr. Muus Justitsminister Zahle ind i hele Sagen, fortalte ham, hvordan den laa, og at man ønskede Læge Langhoff forflyttet; og anmodede Justitsministeren om, at to af de vakante